

A N K E

T I L

B O R G A R T I N G L A G M A N N S R E T T

Saksnummer : 14-097919TVA-AHER/2

Ankende part : Karina Hyggen Amland
Langoddveien 122
1367 Snarøya

Prosessfullmektig : Egen

Ankematpart : Advokatfirmaet Torkildsen & Co AS
Postboks 2884 Solli
0230 Oslo

Prosessfullmektig : Egen

Saken gjelder : Innsigelse mot begjæring om utlegg – klage over utleggsforretning

1. INNLEDNING

I kjennelse av 7. august 2014, forkynt for meg 18. august 2014, avsa Asker og Bærum tingrett følgende slutning:

- 1. Klagen over utleggsforretningen avvises.*
- 2. Anne-Karina Hyggen Amland erstatte Advokatfirmaet Torkildsen & Co sine sakskostnader med kr. 5 000,- femtusen kroner,- innen 14 dager etter forkynnelse av kjennelsen.*

Kjennelsen påankes i sin helhet, og anken er rettidig.

2. SAKSBEHANDLINGSFEIL

2.1 Behandling av klage etter tvml § 2-2, femte ledd

Tingrettsdommer Nils Ole Bay har i korthet, og i et øyeblikks fullstendige forvirring, vurdert mitt forsvar mot utleggsforretningen som et *søksmål* mot Torkildsen Advokatfirma AS (TA), og har – i lys av tidligere rettsavgjørelser hvor domstolene har tilsidesatt mitt forsvar – funnet; at det er jeg, og ikke TA, som misbruker rettsvesenet; at jeg hele tiden blir dømt, at mitt forsvar ikke vil lykkes i herværende sak heller, hvorpå Bay derfor mener at min klage kan avvises med hjemmel i tvl § 2-2, femte ledd.

Bestemmelsen som Bay mener at hjemler avvisningen, lyder som følger:

"Saken kan avvises dersom den utvilsomt ikke kan ha et fornuftig formål og er anlagt av en person som misbruker rettsapparatet ved gjentatte ganger å ha anlagt slike saker."

Det er altså kun dersom det **1)** er utvilsomt at min klage ikke har noe fornuftig formål, samt at det **2)** er funnet bevist at jeg har misbrukt rettsapparatet ved å gjentatte ganger ha reist søksmål mot Torkildsen, at klagen kan vurderes for avvisning. Som det fremgår av lovteksten avhenger det første alternativet av det annet. Med andre ord; det er kun saksøkeren som gjennom denne bestemmelsen kan frakjennes retten til å fremme sak. Saksøkte – og dennes forsvar – faller altså utenfor bestemmelsens virkeområde.

Som følge av at tingrettsdommer Bay likevel benytter denne hjemmelen mot en *saksøkt* (meg), oppstår det logiske brister i hans fremstilling. Dommer Bay må altså ha funnet det bevist at jeg gjentatte ganger har reist søksmål mot TA, hvilket jeg aldri har gjort. Tvert imot er det jeg som til stadighet må forsvare meg – som saksøkt – mot den organiserte straffbare virksomheten dette advokatfirmaet bygger sin eksistens og sine saksanlegg mot meg på.

Her må det understrekes at jeg aldri har vært saksøker i sak mot Torkildsen advokatfirma, eller mot boet etter Poppe & Co Eiendomsmegling AS. Tingrettsdommer Bays redegjørelse på dette punkt er falsk og løgnaktig. Videre har Bay løgnaktig redegjort for at den "*...materielle tvisten bak klagesakene gjaldt et klient/megler-forhold mellom Amland og Poppe*." Også redegjørelsen omkring dette punkt er falsk. Jeg har aldri vært i noe slikt forhold til Poppe. Riktig nok reiste jeg i 2007 forliksklage mot Poppe & Co Eiendomsmegling AS, men denne ble trukket før saken kom til forliksmegling. Grunnlaget for forliksklagen var bl.a. at Poppe hadde medvirket til at en forfalsket seksjoneringsbegjæring var blitt benyttet i forbindelse med salg av en leilighet til min datter (jeg var ikke part mht min datters kjøp). De som angivelig hadde signert på begjæringen bekreftet at de ikke hadde signert. Poppe var kjent med forfalskingen og hadde følgelig medvirket til at et forfalsket dokument ble benyttet i forbindelse med salget. Jeg trakk forliksklagen da jeg etter hvert forstod at saken ikke ville få en rimelig og rettferdig behandling.

Poppes meglervirksomhet gikk bl.a. ut på å bløffe/villede kjøpere, noe Poppe til slutt ble dømt for, og jeg viser da til *Krystallen-saken*. Meglervirksomheten i denne saken, herunder Poppes, ble omtalt som ren svindel, hvor meglerne ble anklaget for å ha benyttet tvilsomme forretningsmetoder og gitt uriktige opplysninger om sentrale forhold mht salgsobjektene. Jeg minner her om at én av de saksøkte; Erling Skaktavl Keyser, var styremedlem i Poppe i den tiden. Moralen til meglerne, herunder Poppe, ble beskrevet som usedvanlig lav. Det er klart at Poppes forretningsmetoder, som Torkildsen Advokatfirma AS har forsvart (herunder Poppestyremedlemmet og Torkildsenadvokat Erling Skaktavl Keyser), var hovedårsaken til at meglerfirmaet endte opp med en gjeld på omkring 20 millioner kroner og følgelig måtte begjære seg selv konkurs. At meglerfirmaet drev på kreditors regning i flere år – hvilket er straffbart – føyer

seg bare inn i rekken av bekreftelser på at dette selskapets virksomhet også ble drevet på den gale siden av loven.

Å forsvare seg mot et advokatfirma – hvis del av virksomhet beviselig har gått ut på å villede og å bedra, samt å korrumpere domstolene for derigjennom å vinne frem med sine bedrag – kan selvsagt ikke anses som annet enn et både adekvat, aktverdig og fornuftig tiltak, hvilket domstolene for øvrig er forpliktet til å bistå meg i. Lovgiver har selvsagt ikke ment å frata en saksøkt hans/hennes rett til å forsvare seg, uansett hvor mange ganger forsvaret må reises. Tvert imot er det domstolens oppgave å slå ned på kriminelle elementer som i straffbar hensikt – jf eksempelvis strl § 132a og dl §§ 202 og 204 – utnytter prosesslovgivningen parallelt med utøvelse av trusler/utpressing.

I forarbeidene til tvisteloven (NOU 2001:32) fremgår det at man under tvil kom til at det bare i de sjeldneste og mest ekstreme tilfeller skulle gis adgang til å frata saksøkeren vedkommendes prosessuelle handleevne. Det er ikke nevnt med ett ord at lovgiver med dette også mente å frata saksøkte hans/hennes prosessdyktighet, slik at dommerne med hjemmel i lov kunne gripe inn og dømme saksøkte uten at sistnevnte skulle få anledning til å forsvare seg, hvilket åpenbart er Bays holdning. Bays "juridiske" oppfatning er uhjemlet og middelaldersk. Tvl § 2-2, femte ledd, gir bare i de mest ekstreme tilfeller anledning til å stoppe en stridsivrig saksøker, ikke en forsvarsvillig saksøkt. Det var følgelig en saksbehandlingsfeil når Bay benyttet tvl § 2-2, femte ledd, *mot* den som er saksøkt.

Dersom ankeinstansen mot formodning skulle mene at Bay har forstått bestemmelsen korrekt, og derved skulle mene at også den som blir saksøkt skal kunne stoppes av domstolene og fratras ens prosessuelle handleevne, må ankeinstansen i så fall henvende seg til Justisdepartementet – eventuelt direkte til lovgiver – og be om en lovendring.

* * *

Man ser for øvrig et klart mønster i saksbehandlingen i Asker og Bærum tingrett hvor tingrettsdommer Bay – til tross for at det i tingretten er ansatt omtrent 13 dommere – til stadighet blir "tilfeldig utplukket" til å dømme i saker hvor jeg er part. Vi ser også et mønster i selve Bays saksbehandling. Fra han første gang befattet seg med Torkildsens saksanlegg i 2011 har han konsekvent forfalsket mine anførsler, og samtidig tilsidesatt og deretter dømt imot påberopt, kjent og uomtvistet faktum. Jeg tenker her spesielt på det faktum; **1)** at konkursboet etter Poppe ikke registrerte Poppes angivelige krav mot meg (og følgelig ikke kunne forvalte over denne angivelige eiendel uten samtidig å begå bounndragelse); **2)** at konkursboet ikke kjente kravet; **3)** at Torkildsen like fullt hevder at boet beslagla og deretter abandonerte kravet; **4)** at Torkildsen aldri meldte noe krav i boet og følgelig ikke hadde noe legitim interesse i boets verdier; **5)** at Torkildsen representerte det uvitende boet og i den anledning opprettet et klientforhold og en klientkonto for en uvitende klient, dette for å villede og å bedra under prosess; **6)** at Torkildsen forfattet brev for boet, for deretter å overlevere produktet til bostyrer slik at dette kunne limes inn på hans brevark og påføres hans signatur for så å sendes til Torkildsen; og **7)** at boet har erklært at det aldri har overdratt noe som helst til Torkildsen, jf boets årsberetning av 300812, pkt. 5, side 4 flg. Til tross for dette uomtvistelige faktum legger Bay til grunn at Torkildsens begjæring må tas til følge, og det altså uten at det finnes den minste dokumentasjon på at Torkildsen har noe som helst med denne saken å gjøre. Bays kjennelser i saken er absurde og selvmotsigende.

I lys av dette har dommer Bay enten skrevet kjennelsen etter instruks fra advokatfirmaet Torkildsen, eller så har Bay begrenset juridisk så vel som faktisk oppfatningsevne. Uavhengig av årsak er det nå nødvendig at rettsapparatet slår ned på den virksomhet Nils Ole Bay utøver, nær sagt som en offentlig viljeløs representant for den organiserte kriminelle virksomhet Torkildsen utøver, jf tjenestemannsloven §§ 15 og 16.

3. SAKSOMKOSTNINGER

Tingrettsdommer Bay gir også vedrørende dette spørsmål en falsk redegjørelse, hvilket han åpenbart har gjort i et forsøk på å latterliggjøre mitt forsvar. Jeg har selvsagt ikke – slik Bay har redegjort for – anført at TA ikke har krav på å få dekket saksomkostninger som selvprosederende.

Hva jeg derimot *har* anført, er at Torkildsen konsekvent har krevd seg dekket saksomkostninger og mva ("full erstatning") som om advokatfirmaet har kjøpt eksterne advokattjenester. Det har advokatfirmaet ikke gjort. TA har hele tiden vært selvprosederende, men i stedet for å hjemle sitt omkostningskrav i tvl § 20-5, første ledd, siste pkt. (som er hjemmelen for selvprosederende parter), har TA hjemlet sitt krav i bestemmelsens første pkt., samt krevd mva, hvilket det ikke er adgang til. Vi ser det samme mønster gjennom hele TAs prosessførsel; at man i beste fall er upresis og for øvrig ikke serverer en tanke på at juridiske og faktiske anførsler må stemme overrens med hverandre, samt at faktiske anførsler også må dokumenteres. Domstolen har dermed – igjen og igjen – tilkjent full erstatning uten at det har vært presentert hjemmel for disse krav. Alle TAs omkostningskrav er følgelig ugyldige og skal oppheves.

Dersom advokatfirmaet hadde benyttet "selvprosederingshjemmelen" for sine omkostningskrav, ville firmaet – forutsatt at søksmålet ikke var gjort i den hensikt å bedra under prosess – kunne ha krav på å få dekket *noe* av sitt arbeid, en erstatning som i loven er beskrevet som "*rimelig godtgjøring*". En selvprosederende har altså ikke anledning til å benytte det første alternativet; "*full erstatning*", det er det bare den part som lar seg representere gjennom andre som har. At Bay har referert falsk fra min klage og andre skriv, bekrefter igjen at han har løpt Torkildsen Advokatfirma AS' ærender. Bay skal følgelig straffes for dette, jf strl § 132a, og dl kapittel 10.

Utover det som her er sagt, understreker jeg igjen at jeg motsetter meg ethvert krav på saksomkostninger fra dette advokatfirmaet, og da viser jeg til tidligere innsendt anmeldelse (datert 30. mars 2014) som dokumenterer og hever over tvil at advokatfirmaet på kontinuerlig basis bedrar under prosess.

5. PÅSTAND

Med alle forbehold nedlegges følgende påstand:

1. Tingrettens kjennelse av 7. august 2014 oppheves og saken hjemvises til ny behandling.
2. Tingrettens bruk av tvl § 2-2, femte ledd – tilsidesettelse av min rett til å forsvare meg i medhold av lov – er i strid med EMK art. 6
3. Tingrettsdommer Nils Ole Bay dømmes til å betale erstatning etter rettens skjønn for å ha handlet mot bedre viten.
4. Torkildsen Advokatfirma AS, advokatfullmektig Julie Randgaard Schive Hovde-Hagen, samt advokat Erling Skaktavl Keyser betaler sakens omkostninger for tingretten med kr 10.000,- og for lagmannsretten med kr 8.000,-.

* * *

Anken er utarbeidet i tre eksemplarer, hvorav to er sendt tingretten.

Med hilsen

Snarøya, 18. september 2014

Karina Hyggen Amland